

A. Høstvedt



MENIGHETSBLAD

FOR ORKDAL PRESTEGJELD

«Når dere søker meg av hele eders hjerte, vil jeg la meg finne av eder».

Nr. 1-2

Januar — Februar 1958

8. årg.

HJERTETS LENGSEL.

«Salige er de fattige i ånden, for himlenes rike er deres». Math. 5,3.

Dette er som kjent den første av Jesu saligprisninger etter Matheus-evangeliet.

Der er mange sider ved dette ordet, men la oss her se det fra den side, at det taler om det lengtende sinn. Uten å ha følt lengselen i sitt sinn etter noe annet og bedre enn det som vi har i oss selv, og som verden kan gi, får ingen del i Guds rike.

Ethvert lengtende sinn kommer Gud i møte, selv om det er uklart og famlende, og legger sin gave i det.

«Han ser hver lengsel i sjelens grunn som etter det evige higer — —».

Vi kan ikke peke på noe hos oss selv som skulle gjøre oss fortjent til å få del i himlenes rike. Av fri nåde vil Gud gi det til den lengtende sjel. Den som ikke lengter etter det, hvorfor skulle Gud gi det til en slik?

Man talte i eldre tid meget om lengselstro, og man mente det var viktig at den var i sjelen, for den driver til å søke Gud. Og den som søker, han skal finne, sier Jesus. Ingen av oss kan ta oss til lengselen etter Gud av oss selv. Den er som

et Herrens kall og Herren kaller alle. Herren roper oss ved havn som han ropte på Samuel i tabernaklet og først forstod gutten ikke, men til sist svarte han: «Tal, Herre, din tjener hører!»

Lengselen må få navn — den må bli en bestemt drift etter å få fred med Gud og en likeså sterk drift etter å gjøre Guds vilje i alle livets forhold. Det må bli bønn og det må bli viljehengivelse, så vi ved Guds hjelp trenger med makt inn i himlenes rike.

Kristendommen blir ikke stående bare ved lengselen. Det gjorde man igrunnen i den gamle pakt. Den var forjettelse. Den nye er oppfyllelse. Et liv bare i lengsel ville være et svakt liv.

Gud gir troen. Og troen er et fast og sikkert grunnlag å stå på. Troen er kraft og seier — ikke bare lengsel. Der settes et punktum. Og så ved bønningen setter Gud sitt punktum. Han gir oppfyllelsen. Jesus sier dette vidunderlige ordet om bønningen: «Hva som helst I ber Faderen om i mitt navn, dersom I tror at I har fått det I ber om, så skal det gies eder».

Lengsel må få navn, og lengselen oppfylles ved troens gave. Og allikevel — lengselen vedblir å leve

i troen, og hvis den ikke gjør det, er troen død.

Vi skal jo gå fra tro til tro, sier Paulus, og den samme apostel datter sin menighet i Korint strengt, når han sier: «I er allerede mette». De er ikke lenger fattige i ånden, ikke lenger i den hellige uro, den stadige lengsel etter å komme lenger frem og dypere inn.

Også den kristne føler ofte denne lengsel som noe ubestemmelig: «Vi vet ikke, hva vi skal be om». Hvem vet at Gud har en rikdom som han bare har begynt å gjøre et gløtt inn i. Og hvordan skal han så be om noe, hvis fylde han ikke kjenner? Jo, lengselen sprenger tilsist dette jordiske hylster og slår seg først til ro i evigheten hos Gud. Men, ånden trer frem for oss med utsigelige sukk.

Måtte vi be om at ånden fra dag til dag måtte legge sin varme og sin fylde i vår lengsel. Og så skal en kristens lengsel nettopp gå ut på dette: Stadig dypere inn i Guds samfunn og stadig videre frem med å gjøre hans vilje i alle livets forhold.

La min lengsel daglig stige,
Herre Jesus mot ditt rike!

Amen.



Kirkesøkningen kan og bør økes.

Fra komiteen for økt kirkesøkning er det nå sendt ut en fyldig brosjyre som søker å stimulere kirkesøkningen ved å peke på en rekke praktiske tiltak som kan gjøres i alle menigheter. Her nevnes bl.a. husbesøk, reklame, personlige innbydelser, gruppeinnbydelser, forskjellige slags gudstjenester (familiegudstjenester), praktisk transport i tilfelle lange veier (her kan privatbiler ha en stor oppgave ved å ta med folk med lange veier), mer fargerike gudstjenester med deltakelse av legfolk osv.

Utvalget mener at de enkelte menigheter bør forberede en direkte aksjon for dette formål, gunstig tidspunkt menes å være mars og oktober måned. Forlaget Land og Kirke har gitt ut et par plakater som en kan nytte ved oppslag om gudstjenesten.

Liknende aksjoner i andre land har vist at de bærer frukt og virker avgjort stimulerende. Bare når en legger hendene i skjødets, vil man være viss om at det ikke skjer noe.

Kirkesøkningsprosenten er nå 2,7. Får vi en prosent på 18, vil alle landets kirker være stappfulle hver søndag. Og hvorfor sette målet lavere!

OM BØNN.

Det kan hende at bønningen din er lik et skip som ikke så snart kommer hjem med last, men når det til sist kommer, har det med seg desto mer. Kystfartøyer fører kull og andre alminnelige ting med seg. Men de som seiler til det fjerne Tarsis, vender tilbake med gull og elfenben. De bønnene som vi ber hver dag, gir oss mange nødvendige «varer». Men det finnes «store» bønnen som lik de spanske gallioner

befarer de store verdenshavene og er langt borte, men så kommer de igjen fulle av gyllen last.

Spurgeon.

Alt blir gammelt her.

Det var en ettermiddag i skumringstiden jeg kom inn til stiftsprost Gustav Jensen, forteller biskop Maroni. Han følte seg ikke vel den dag, satt med tepper om seg høyet i sin stol. Da jeg spurte ham hvordan det stod til, rystet han på hodet og svarte: «Det er ikke rart». Så begynte han likesom stille hen for seg selv å sitere noen vers han en gang skrev:

Alt blir gammelt her,
slitt den drakt jeg bær.
Hyttene jeg bor i helder,
mere og mere det kvelder,
svakere hjertet banker.
trettene blir mine tanker,
alt blir gammelt her.

Dog i min sjel der bor
liflige guddomsord,
glad er jeg, glad og forteller
livet og dagen som helder:
NYTT BLIR ALLTING DER!

Så så han opp med smil om munn og i øynene og sa: «Å, hvor jeg gleder meg til å begynne på nytt — i det evige liv!»

Lovet vært Gud og vår Herre Jesu Kristi fader, som etter sin store harmhjertighet har gjenfødt oss til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde.

VISDOMSORD.

Vi bekjenner at vi er kristne, ikke fordi vi mener at vi er bedre enn andre mennesker, men fordi vi innser at vi ikke kan unnvære Jesus og derfor vil tro på ham.

Hva skal barnet hete?

Da det hersker atskillig uklarhet om bruken av navn, særlig slektsnavn (det vi vanlig kaller «etternavn») skal vi gjengi noen av de viktigste bestemmelser i navneloven.

A. Fornavn. Ethvert barn skal ha fornavn. Det kan forandres inntil barnet blir døpt. Ved melding til dåp fastsettes altså navnet endelig og kan siden ikke forandres uten etter tillatelse fra Justisdepartementet. Det er gitt en alminnelig regel om at navn som kan antas å bli til byrde for barnet ikke kan brukes. Heller ikke kan en bruke som fornavn navn som er i bruk som slektsnavn og ikke etter sin opprinnelse er fornavn. Det er nok at en person i landet bruker navnet som slektsnavn.

Morens slektsnavn som pike kan brukes sammen med et annet fornavn.

B. Slektsnavn (etternavn). Loven skiller mellom tre slags slektsnavn: et slektsnavn ervervet på lovlig måte, et farsnavn — farens fornavn (det han vanlig bruker) med slektsendelsen: søn, son, sen, datter, dotter og gårdsnavn.

Etternavn erverves på følgende måter: Ved avstamning. Barn født i ekteskap får farens slektsnavn, likeså adoptivbarn.

2) Ved valg. Her kan velges farsnavn som nevnt ovenfor eller gårdsnavn. Til gårdsnavn kan brukes navn på gård (bruk) som barnet eller dets foreldre eier eller bruker såfremt bruksretten er stiftet for levetiden eller har vart i minst 20 år. Skrivemåten skal følge siste utgaven av matrikkelen (1903—08) med mindre navnet er forandret senere ved tinglyst erklæring i henhold til skylddelingsloven av 20. august 1909.

Et valt slektsnavn kan inntil barnet er fylt 15 år, forandres av foreldre (eller verge). Gårdsnavn kan

f.eks. benyttes med farsnavn eller omvendt. Men her er en viktig ting å merke: flere søsken kan ikke ha forskjellig etternavn. Det etternavn det eldste barnet har etter fylt 15 år, må også de andre søsken ha.

Etternavn kan ellers endres (det gjelder også skrivemåten) ved bevilling fra Justisdepartementet. Søkeren må være over 18 år. Navnebevillingen omfatter søkeren, hans ektefelle, barn, stebarn, adoptiv- og pleiebarn under 18 år som bærer hans slektsnavn. Er søkeren gift, må hans hustru gi sitt samtykke til navneforandringen. Bevillingen koster normalt 40 kroner.

Gjør det nå!

Hvis du har et arbeide å gjøre — gjør det nå.

Hvis du har et vitnesbyrd å gi — gjør det nå.

Hvis du har en sjel å vinne — vinn den nå.

Hvis du har en kontrakt å oppfylle — oppfyll den nå.

Hvis du har en gjeld å betale — betal den nå.

Hvis du har noe galt å rette — rett det nå.

Hvis du har en bekjennelse å gjøre — gjør det nå.

Hvis du har en forberedelse å gjøre — gjør det nå.

Hvis du har barn å oppdra — oppdra dem nå.

Etter at Gud på min veg bøyde min kraft, klarnet kristendommens innerste hemmelighet for meg. Med hungrende og tørstende sjel sto jeg en dag ansikt til ansikt med evangeliets ord: — og de blir rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus.

Skovgaard-Petersen.

Barnedåpen — like gammel som kristendommen.

Den dåp som Jesus innstiftet oppfattet de første kristne som en dåp for alle, også for barna. Man tenkte overhode ikke dengang etter vår tankegang: voksendåp — barnedåp. Heller ikke det gamle testamente kjente denne motsetning vi tenker i. Det ser man best på tidspunktet for omskjærelsen — inulemmelsen i pakten —, som jo fant sted mens barnet var spebarn. Den senere jødiske «proselytt-dåpen» gjalt også barna. De første kristne var preget av dette synet og dessuten sto de fram for alt under det sterke inntrykket av Mesterens egne ord: La de små komme til meg.

Det nye testamente beretter om fem hele familier som ble døpt. Intet tyder på at barna var unntatt ved disse anledninger. Kirkefedrene ser barnedåpen som noe selv-sagt (Evsebius, Cyprian, Ireneus, Origenes, Augustin). Augustin sier at «kirken har alltid praktisert barnedåp, den har alltid holdt fast på den». Polykarp ble henrettet i år 155, og da sier han at han har tjent Herren i 86 år, det må bety fra sin dåp som barn, som har funnet sted i år 69, — det vil si i aposteltiden.

Den eneste motstander av barnedåpen blant kirkefedrene er Tertullian. Han berører såvidt spørsmålet i et av sine skrifter, og sier da at han ikke kan forstå at den «uskyldige alder» skulle trenge dåp. Men legg merke til at han hverken kan påberope seg bibelen eller tradisjonen. Det er rent rasjonalistiske grunner han opererer med, — det er hans hjerte som ikke kan begripe dette. Det er så langt fra at Tertullian beviser hva barnedåpens motstandere vil at han beviser det motsatte, nemlig at barnedåpen var fast tradisjon på hans tid (biskop

Skard). — Tertullian ble forøvrig kjetter og brøt med kirken.

I over tusen år ble det i det hele tatt ikke reist tvil om barnedåpen. Resultatet av den nyere forskning på dette området er at barnedåpen er like gammel som kristendommen selv, sier den svenske kirkehistoriker Bengt Sundkler. Derfor blir da også barnedåpen praktisert innen alle kirker, også romerkirken, den greske og den koptiske og den armenske kirke. — Hvor skulle de ha denne praksis fra om ikke fra apostlene?

Skal skolen avkristnes?

Mange blåser dette spørsmålet bort: En overdrivelse?

Men det er foretatt en undersøkelse av dette spørsmålet i Bjarne Hareides bok, «Skal kristendommen ut av skolen?» som gjør at en må ta denne saken opp til alvorlig overveielse.

Resultatet av lesningen blir: Dette er i dag en virkelig trussel over norsk skole.

Boken er blitt betegnet som et vekkerrop i vår tid. Alle som vil følge med i tiden og vite hvilke strømninger som gjør seg gjeldende i oppdragelsen og opplæringen av den unge slekt, bør lese denne boken.

Foreldre og lærere, menighetsråd og skoleutvalg må følge med i skolens utvikling og vite hva som hender på skolefronten.

«Skal kristendommen ut av skolen?» gir orientering om dagens situasjon og har et rikt veld av kildehenvisninger. Boken har vært trykt i 3 opplag og er gått ut av bokhandelen. Men Institutt for Kristen Oppseding opplyser at de har enda liggende et restopplag, hvorfor boken bare kan bestilles gjennom IKO, Holbergs plass 4. Oslo.

MENIGHETSBLAD

For Orkdal prestegjeld.
Utgitt av Orkland sokneråd.

Utk. hver måned unntatt juli og august. Sendes gjennom posten til alle hjem i prestegjeldet, og til alle utenbygdsboende som vil ha bladet.

Kontingent kr. 4.- pr. år.

Redaktør: Res. kap. Leergaard.
Kasserer: lærer Nils Ofstad.

For Orkanger:

Anton Hoff og Nik. Konstad.

For Orkdal:

Fru Ingeborg Krogstad Jakobsen.

For Orkland:

lærer Nils Ofstad.

Menighetsbladets trykkeri:
SVORKMO PRENTEVERK.

Nato og vi.

Kan vi lære noe av Nato? Det siste store Nato-møtet i Paris ble avsluttet med bønn. Ville det være uverdigg eller latterlig om vi lærte å be for Nato? Er kristne mennesker i det hele engasjert i Nato?

Jo, vi er. Nato — og dermed forsvaret av vårt land — er ikke noe vi har lov å la skure som best det kan, noe som fromme mennesker bare er tilskuere til. Kristne mennesker er ikke fritatt for å ta ansvar i verdenssituasjonen og i dens enkelte spørsmål. Det er sant nok at vi må overlate til de kyndige å stille med sakene, men i et demokrati teller alle. «Vi kan be», svarer vi fromt. Vi kan ikke bare be. Bønn forutsetter at vi tar ansvar, og ansvar forutsetter at vi har satt oss så godt inn i de faktiske forhold som mulig er. Kristne mennesker må gidde å lese nyhetene, lytte til andres oppfatning, utveksle meninger seg i mellom. Det er ikke bare som ledd i en almen folkeopinion at vi plikter dette, enda så viktige ting i og for seg er. Vi plikter som kristne å være orientert for

å kunne ha det rette ansvar og for å bli drevet rett til å be. Vi kan bli delt i grupper med forskjellig oppfatning, f.eks. om Nato, om atomvåpen, om atskillelse av sorte og hvite osv., men hovedsaken er at vi hver for oss tar tingene opp i ansvar for Gud. Vi svikter Gud og Hans plan hvis vi ikke stadig prøver våre meninger både på fakta og på Jesu Kristi sinnelag.

Da Paul-Henry Spaak skulle til å erklære Nato-konferansen i Paris for avsluttet, ba president Eisenhower uventet om ordet. Eisenhower sa: «Det gjelder at de vedtak vi her har gjort, svarer til det våre folk vil bifalle, og at det kan bli bifalt av den enda høyere autoritet. Jeg foreslår at dere alle med meg bøyer deres hoder i stille bønn».

«Slik i stille bønn, avsluttet lederne av Atlantmøtet sitt samvær», heter det i referatet i det amerikanske magasin *Time*.

Noen er *redde* for året 1958. Den som ber til Gud, blir trygg. Ikke fordi han kan vite seg 100% assurert mot alt galt, ikke fordi han kan være sikker på å få alle sine ønsker oppfylt. Den kristne forjettelse ligger i dette:

Hvordan det så måtte gå oss i 1958, — *Gud er der*.

(Kirke og Kultur, Hefte 1 1958).

1000 misjonærer har Norge i dag.

Norsk misjon har nå tilsammen nær 1000 (967) misjonærer i aktiv tjeneste. Det er omlag 70 flere enn forrige statistikk (1955). Denne imponerende stab understøttes utelukkende av frivillige gaver fra det norske kristenfolk.

Mer sølv til Orkanger.

Til jul for 3 år sia fikk Orkanger kirke en oblateske (brødeske) av sølv. Med følgeskrivet fulgte løfte om en sølv vinause seinere, og til jul 1957 kom ausen.

Kilden til disse kjærkomne gavene?

Frk. Melgaard forteller at omkring århundreskiftet eksisterte det en kristelig ungdomsforening i Orkanger. I sin tid gikk den inn, men gjenstående midler ble stående på bankbok. Under 2 verdenskriger har pengene stått der. Og beløpet trivdes og vokste. Framleis lever noen av de tidligere medlemmene i foreningen. Hver og en har kanskje i tankene streifet den gamle foreningskassen — inntil frk. Melgaard en dag kalte medlemmene sammen for å avgjøre hva som skulle gjøres med pengene.

Kirken har fått disse vakre, verdifulle gavene: brødesken og ausen.

Et restbeløp er satt inn på bok for Orkanger søndagsskole.

De nålevende medlemmer av den opphørte foreningen er frk. Inger Melgaard, Maren Røhme, Martha Nervig, Olav Olsvik, A. Gangås, Jens M. Jenssen og Anna Gillebo. I hvert fall er dette de medlemmene som nå bor på stedet.

En er svært takksam for de ruvende julegavene, og sender en lys tanke til de snille givne.

O —.

DET BLIR KONFIRMANT-INNSKRIVING
for Orkdal sokn i Orkdal kapell, torsdag 13. mars.

For gjentene kl. 10.

For gutane kl. 15.

INNKOMMET ved ofringer i 1957.

Orkland: kr. 1.958,78.

Orkdal: * 9.068,55.

Orkanger: * 2.427,97.

RISØY UNGDOMSSKOLE.

Sørlandets største misjonseventyr.

Hvert år reiser 3000 av vår mannlige ungdom til sjøs for første gang. Dette er ungdom som skal ta ansvar for det «seilende Norge». For manges vedkommende blir det bare ett eller to års seilas for at de på denne måten kan få se noe av den vide verden, men for andre blir det et livsyrke.

Det er ikke alltid lett for en førstereisgutt å møte sjølivet. Derfor er det av den aller største betydning for den unge at han praktisk, teoretisk og karaktermessig får den best mulige «ballast» med.

I vårt land har vi lykkeligvis en mulighet til å gi disse unge en god start. Indremisjonen, Sjømannsmisjonen og Broderkretsen på havet står sammen om Risøy Ungdomsskole for sjømenn. Den store, moderne skolen, som har kostet 2,5 mill. kroner, ligger i skjærgården mellom Risør og Tvedestrand. Over 1200 gutter har allerede gått ut fra skolen, og mange av disse seiler i dag som offiserer. Presidenten i Norges Rederforbund har kalt skolen: Sørlandets største misjonseventyr. Og den er et eventyr, et

dager i ditt liv, uten dem hadde ditt liv tatt skade.

— at du hver dag tok tid til å lese litt av Herrens ord og møtes med ham i bønn.

— at du lukket ditt øre for alle onde ting folk sa om hverandre.

— at du fikk folk til å smile og ikke til å gråte.

— at du hjalp mennesker til å se oppad og ikke nedad.

— at du søkte din Gud i din ungdom, for derved fant du livets høyeste lykke for tid og evighet.

troens eventyr, bygd opp på troens og bønnens vågemot av menn som har kjent ansvaret for og kjærligheten til våre seilende gutter.

Skolen som tar imot gutter både med og uten fartstid, har 4 linjer: dekk, bysse, maskinlinje som gir fartstid, verkstedtid og restauranttid. Videre er det opprettet en teoretisk linje for gutter som vil utdanne seg til styrmenn, maskinister, stuerter og radiotelegrafister. Kursene på dekklinje og den teoretiske linje er godkjent som forkurs til styrmannsskolen.

Etter endt kurs sørger skolen for hyre. Det blir lagt stor vekt på at 2 eller flere får mønstre på samme båt. Dette har vist seg å ha meget stor betydning for guttenes trivsel ombord.

Straks et kurs er avsluttet og elevene mønstret ut, blir melding sendt til alle sjømannskirker slik at sjømannsmisjonens arbeidere kan hilse på guttene og hjelpe dem til rette når båten kommer i havn.

Hvorfor har dere ikke gjort denne skolen bedre kjent? er den anklagen vi ofte møter. Da dette er den eneste skolen i sitt slag, må vi lyse over hele landet. Dette koster betydelige beløp, og vi ber med dette alle bladets lesere om å hjelpe oss.

Hvem kjenner du som vil bli sjømann?

Gjør ham kjent med Risøy Ungdomsskole. Skriv etter plan som blir sendt gratis. Adr: Gjeving, Aust-Agder.

Se lysing.

Jakob Rørvik, bestyrer.

Amerikabrev.

Fra Ole Solberg i Minneapolis er kommet brev igjen. Han skriver:

Herr Redaktør.

Havde ingen anelse om at brevet skulle trykkes i Bladet. Men det er en stygg feiltrykk som må rettes på i et annet nummer, nemlig det står: *Hils Johana* og Edevart som jeg vet er død. Skulde være: *Nils!* Iredesen, Magnes Bestefar. Jeg kjendte Nils og Johanna lenge før dem kom til Svorkmo. Johanna var ifra Bustom, Bredeesen ifra Solor.

Jeg er vel en dårlig Brevskriver, har ikke tjent mitt levebrød med Pennen; men som en 79 år gammel og så langt borte ifra Morsmålet ber jeg om undskyldning.

Det vilde være morsomt at besøke de gamle tomter. Jeg kunde vel ikke springe på Rællingen på Svorkbrua nu som jeg gjorde som smågut, og al den fisk jeg har draget ud av Svorka.

Jeg har ikke forglemt hvor min vugge stod og den fattigdom av mine Foreldre som måtte arbeide Nat og dag bare for levebrød. Når jeg tenker på det bliver Hjæmlengselen borte. Jeg har det *godt* her.

Venlig hilsen til dig og alle på Svorkmo

Ole Solberg.

Hva du vil glede deg over.

Når årene er rullet avsted og tanken går tilbake, og du minnes livsreisen, da vil du kunne glede deg over følgende ting:

— at du stanste og snakket med de venner du møtte og forlot dem med en varmere følelse i ditt hjerte.

— den lykke du følte ved å utføre hverdagslivets småting.

— at folk kunne si om deg: «Jeg vet at jeg kan stole på ham i alt, han er trofast som gull».

— at det har vært noen regnfulle

Fra misjonsmarken.**Jordens største under.**

Ronald Fangen sier i sin misjonskantate: «Guds menighet er jordens største under». Det er først her ute på misjonsmarken at dette uttrykket er blitt levende for meg. Når salmesangen bruser i den store Umpumulokirken, når Herrens venner samles i hundretall om nattverdbordet når zulu-ungdom brenner for å vinne andre for Kristus, når den enkelte gir sitt hjerte til Gud, da står en overfor «Jordens største under». En kan bare ta en tur ned i Notwendalen der folk ennå lever som i 1850 da misjonær Schröder kom til Umpumulo. Det er mange der som ikke vil ha vei, så de hvite kan komme ned og se hva de driver med, som ikke vil sende barna på skole, og heller ikke gi slipp på gamle seder og skikker og den inngrodde troen på medisinnmannen og fedreånden. Jeg kan vanskelig tenke meg noe mer håpløst og umulig enn den oppgaven de første misjonærer sto overfor. Ikke rart at de tenkte å finne seg en annen misjonsmark. Men de fortsatte likevel i tro og i troskap mot kallet — og i dag står det en stor selvstendig innfødt kirke her ute. Ikke fordi misjonærene var så strålende, men fordi Ordet de forkynte var levende og virkekraftig. Her finner vi forklaringen på kirkens eksistens i dag i Zululand: Den er fra først til sist et Guds under.

J. E. Ofstad.

(Jon Egil Ofstad arbeider i Det Norske Misjonsselskaps tjeneste i Sør-Afrika. Han er født i China — 1910, sønn av misjonsprest Ingvald Ofstad og frue, f. Ree. Han har eksamen fra Menighetsfakultetet. Etter språkstudium i England reiste han til Sør-Afrika i 1951. Hans kone er født på Madagaskar, og er datter av misjonsprest Ragnvald Haaland og frue).

„Her er Guds hus og himlens port“.

Hvordan ser kirkene ut på Madagaskar? I de større byene kan en finne store, vakre kirkehus. Somme ville forsvare sin plass hvor som helst, endog i Paris. Det er nå helst de katolske kirkene. Den lutherske kirken har forresten også noen vakre kirkehus. Men tar en en tur ut på landsbygda, vil en lete fåfengt etter de høye spir. Kirkehusene der er for det meste jordhus, bygd på samme måten som husene folk bor i. Kanskje er grastaket sundrevet av vinden, kanskje er bordlemmene foran vindusåpningene sprukne etter mange år i solsteik og regndrev. De fleste har ingen klokke, bare en slags lur som katekisten blåser i når han kaller de kristne sammen.

Går vi inn, må vi løfte foten høyt over den solide dørstokken. En fremmed får kanskje en stol å sitte i. Ellers sitter folk som oftest på sivmatten på jordgolvet. Prekestol og alter er ofte laget av jord, ja, i enkelte kirker er endog alterring og altertavle laget av samme stoff.

Men det kan bli høytid også i slike kirkehus. Når presten kneler for alteret og katekisten stiger fram og ber til Ham som har lovet å være midt i blant dem som samles i Hans navn — så blir det sannhet også om disse kirkene det vi synger: «Her er Guds hus og himlens port».

Sigurd Sørhus.

(Misj.prest Sigurd Sørhus er født i Vats, Ryfylke. Han ble ferdig på Misjonsskolen i Stavanger i 1947. Etter språkstudium i Paris reiste han i 1953 til Madagaskar i NMS's tjeneste).

Kan du ikke makte de større ting, så ta fatt i de mindre.

Misjonssambandet.

Orkladals Samskipnads ÅRSMØTE er utsatt til **søndag 2. mars**.

Hvem som blir talere på Svorkmo på årsmøtet utenom Rikard Ljøkjel er enda ikke sikkert bestemt, men vi håper misjonær Vik kommer til den tid, da han skal virke her i mars og april. Første del av planen for virksomheten i første termin for d.å. var inn tatt i siste nr. og her følger siste del: 30. mars, Palmesøndag: Fest på Fannrem.

Skjærtorsdag: Fest på Monset. Langfredag: Fest på Løkken og Orkanger.

1. Påskedag: Fest i «Vårbud» f., Geitastrand.

2. Påskedag: Fest i Geitastrand for, Kjøra.

8. til 13. april: Haugenes for., Sølbergshaugan.

15. til 20. april: «Vårbud» for., Geitastrand.

22. til 27. april: Geitastrand for., Kjøra.

29. april til 1. mai: Orkdal Røddelag, Fannrem.

På Svorkmo blir det Påskemøte i år i likhet med ifjor.

Der hvor det viser seg apsolutt nødvendig forbeholdes forandring i planen.

Styret.

VÅR EGENART.

Vår egenart som mennesker ligger i at vi, i motsetning til alle andre skapninger, kan si ja eller nei til Gud. Mennesket er ikke bundet av årsakslovene. Stjernene på himlen følger sine faste baner og dyrene på marken ledes av instinkter. Mennesket har denne enestående, men også fryktelige frihet at det kan nekte å adlyde sin skaper. For Gud ønsker ikke treller, men frie mennesker.

(de Dietrich).

Kristendommen er ikke en befrielse fra livet — den er selve livet.

Min fiende er ikke den som gjør meg ondt, men den som gjør meg ond.

Plinius d.y.

„Et sinn som intet duer

-- ukjærlige, ubarmhjertige“.

«Skynd deg, det ligger en mann i en blodpøl nede i gangen».

Jeg løp ned trappene. For et syn som møtte meg. Mannen var bare skinn og bein. Han lå på en matte på det kalde steingolvet. Rundt ham sto det tett av folk og så på ham. Han hadde hatt en stor blodstyrtning. Øyeblikkelig ble det varslet at her trengtes øyeblikkelig hjelp. Sykehilen kom. De så på mannen — satte seg inn i bilen, reiste uten å ta seg av mannen.

Jeg fikk hans historie. Han var flyktning fra Nord-China. Han hodde i en hytte oppe i fjellskrenten. Han hadde spyttet blod et års tid, men hadde fortsatt å arbeide så lenge han orket. Da han fikk den store blodstyrtningen, bar noen av naboene ham ned og la ham i gangen i den store flyktningeblokken. De ville ikke ha noe bry med ham. Og de brød seg ikke om smittefaren for de hundrevis av barn som lekte i trappeoppgangen.

Neste dag lå han der ennå. Jeg gikk og snakket med ham som har overoppsyn med husblokkene. Jeg mente de måtte få ham inn på et sykehus. «Det nytter ikke å tenke på det», svarte han. «Ingen vil ta imot slike. Vi må bare håpe han dør snart. Da vil han bli fjernet med en gang». Jeg sto der målløs. Tårene rant. Ingen syntes å forstå at dette var noe å ta seg nær av.

En dag var han borte. Slik dør mange her i Hongkong.

«Og likesom de ikke brydde seg om å eie Gud i kunnskap så overga Gud dem til et sinn som intet duer — ukjærlige, ubarmhjertige». Rom. 1,28 ff.

Bergljot Borgen.

GAVER TIL BLADET

Innkomet 1957.

ORKLAND:

Ved Nils Ofstad: Ola Høsten 5.

ORKDAL:

Ved lærar Rindal: Hanna Ødegård 5.

Ved Edv. Sletvoll: Ingeborg Even- sen 3; Gusta Selbekk 10; Edv. Slet- vold 10; Johan Andøl 5.

Ved I. K. Jakobsen: Anders Ljøkel 5; Gunnar Bakksæter 5; Ragnvald Fossum 5; Ole Gjøsås 5; Arvid Svorkmo 10; Ingeborg Svorkås 5; Sverre Eide 5; Inga Gaustad 5; Ole A. Fossum 10; Olava Staven 10; Johan Bakkli 5; Martin Løkken, Fannrem 10; Bernt Øverrønning 5; Karen Fossum 5; Johanna Ødyn 5; Johan J. Meås 5; Lars Haugen 10; Lars Gangås 10; Iver Lefstad 10; O. Morken 10; Olav Krokstad 5; Olav Slupphaug 5; Peder Kvåle 5; Andor Jensen 5; Peder Sveeggen 10; Ole Laksøyen 10; O. Alb. Kvåle 10.

Ved Ingar Lund: Ola Fagerholt 10; Sivert S. Gjønnes 5; Jakob Samskott 10; Elisabet Øyungen 5; Ole Gjønnes 10.

Ved Per Asphjell: Ole Snilldal 10.

Innkomet 1958.**ORKLAND.**

Ved Martin Moe: Henrik Kvåle 10.

Ved Jørgen Lie: Lars Togstad 10.

Ved Nils Ofstad: Andreas Solbu 5; Ola Løseth 5; Ola Espås 5; Ellen Melby 10.

Ved Leergaard: Ole Fosshagen 10; Jon Lium Rønning 10; Nikolai Ljøkjel 5; Peter Ljøkjel 5; Ingeborg-Anna Aarli 5; Sivert Asbøll 5.

Ved Anders B. Hoston: Karen Iversen 5; Bent Hoston 10.

ORKDAL.

Ved Olav Solem: Nils Solbakken 5; Johan Fagerholt 5; Gudrun Sødal 5; Annbjørg Solem 5; O.S. 10.

ORKANGER.

Ved s. Aagot Akseth: J. og H. Green 5; K. og L. Husby 10; I. og E. Snildal 10.

Ved Olav Olsen: F. og O.M. 10; Ingeborg Moe 5.

Ved Nils Ofstad: Liv Opøien 10.

Ved Anton Hoff: Marie Kristiansen 10; Johan Lillemyr 5; Leif Løseth 5; K. Henden 10; Johs. S. 5.

UTENBYGDS:

Ved Nils Ofstad: Guttorm Ingdal, Børsa 5.

Ved Leergaard: Anna Ljøkjel, Tr.-heim 5.

Hjertelig takk!

Bær hverandres byrder.

Hun kom bortover veien. En mager, trett og slitt, forholdsvis ung gasserkone. På ryggen bar hun minstebarnet, i armene hadde hun nestminste. Ansiktet var halvveis skjult av en veldig klesbylt, som hun balanserte på hodet. Bak henne kom eldstejenta sutrende og misfornøyd. Hun var trett, rett som det var snublet hun og falt.

Trettere var moren, men det var det ingen som brydde seg om. Der hedenskapet rår, bærer kvinnen de tunge bærene, og de må gjøre det uten knurr.

De kommer forbi kirken. Folk strømmer ut. En kvinne tar kurven fra den kvinnelige misjonæren. Ingen protester nytter, hun vil absolutt bære for misjonæren. Den gassiske kvinnen med den tunge bæren tenker hun ikke på. Men se, der kommer den gassiske presten. Han ser hvordan den stakkars konen sliter, og tar byrden fra henne. Han har lært i Kristi skole. En ny ånd, et nytt sinn har han fått. Han har lært å praktisere ordet: Bær hverandres byrder — også når det er en kvinne det gjelder.

Anneken Resch.

GRAVSONGAR TAKKERT

i pen utføring.

Skriv — eller nytt telefonen!

Svorkmo Prenteverk

Svorkmo.

PREIKELISTEN

2. s. i f. 2/3. Ustad skule kl. 11. Olsen.
 Hoston Forsaml. hus kl. 11.
 Leergaard.
 Orkanger kyrkje. Hatlebrekke.
 Familjegudsteneste.

3. s. i f., 9/3. Orkdal kyrkje. Leergaard
 Oftr. til Finnemisjonen.
 Moe Misj. hus kl. 11. Hatlebrekke.
 Familjegudsteneste.
 Orkanger kyrkje kl. 11. Olsen.
 Nattverd.

Midfaste s. 16/3. Stokkhaugen bedehus kl. 11. Hatlebrekke.
 Familjegudsteneste.
 Togstadjåren Forsaml. hus kl. 11. Olsen.
 Orkanger kyrkje kl. 11. Leergaard

Marias budsk.d. 23/3. Orkdal kapell kl. 11. Olsen. Nattverd.
 Monset skule kl. 11. Leergaard.
 Orkanger kyrkje kl. 20. Kveldsgudsteneste. Hatlebrekke.

Palmesøndag 30/3. Sølberget bedehus kl. 11. Leergaard.
 Svorkmo bedehus kl. 11. Hatlebrekke. Familjegudsteneste.
 Orkanger kyrkje kl. 11. Olsen.
 Forandringer forbeholdes.

Døpte i desember 1957.

Orkland: 26/12: Turid Halvorsen (døpt i Orkdal).

Orkdal. 3/12: Ada Aas (Rennebu).

8/12: Stein Erik Nyhus; Bård Asp-hjell; Gisle Hansen; Brit Synnøve Tangvik.

26/12: Atle Solhus; Stein Helge Sve-li; Bjørn Garberg; Lars Aunemo; Inger Lomundal.

Orkanger. 8/12: Arild Guttorm Hansen.

29/12: Øyvind Asphaug; Svein Ed-gard Ofstad.

1958.

Døpte i januar.

Orkland. 19/1: Ingrid Høve (døpt i Orkanger).

Orkdal. 1/1: Erling Bjørkli.

5/1: Kari Vormdal (døpt i Orkanger)

12/1: Vigdis Bye

26/1: Erling Gjønnes; Jo Rune Øya-sæter.

Orkanger. 19/1: Åge Kristiansen; Kjerstin Leknes.

Nu er tiden inne til å søke plass ved Risøy Ungdomsskole for sjømenn. 24 ukers kurs fra september. Dekk, bysse- og maskinlinje som gir henholdsvis fartstid, restauranttid og verkstedtid. Teoretisk linje for aspiranter til styrmanns-, maskinist-, stuert-, kokk-, og radio-skolene. Godkjent som forkurs til styrmannskolene. Fri reise. God stipendordning.

Risøy Ungdomsskole for sjømenn, Gjeving Aust-Agder.

Vennligst send skoleplan til

Navn

Adr Poststed

GODT UTVALG av

SØLVVÆRER

til

BARNEDÅP

BRYLLUP

KONFIRMASJON

JOHN RØHME

GULLSMED - ORKANGER.

KRISTELIG LITTERATUR

Fotorammer — Innramming

Orkdal Bokhandel

Edel Ask Eikli

FANNREM

Gravmonumenter

i alle prisklasser og modeller i førsteklasses utførelse kan bestilles hos meg.

Monumentene leveres fraktfritt og fritt oppsatt.

BERNT GROVEN

Svorkmo.

Vigde i desember 1957.

Orkland. 7/12: Kolbjørn Elden, Orkland og Målfrid Torjuul, Orkdal.

31/12: Karl Bernhard Hatlebakk og Hilda Ingrun Svorkmo, begge Oslo.

31/12: Ola Stemshaug, Stemshaug og Marit Ellen Holthe, Orkland.

31/12: Olav Engen, Børse og Liv Kjellrun Bergem, Orkland.

Orkdal. 14/12: Paul Sæterbakk og Astrid Dørdal, begge Orkdal.

29/12: Olav Haugen og Ragnhild Semundseth, begge Orkdal.

31/12: Jens Arnljot Aasan, Tr.heim og Helga Pauline Fandrem, Orkdal.

Odd Berget og Asbjørg Kvålvoll, begge Åndalsnes.

Jan Margido Børseth, Malvik og Borgny Synnøve Blåsmo, Orkdal.

Orkanger. 28/12: Knut Stavali, Orkdal og Liv Anne Moe, Trondheim.

31/12: Sverre Jacobsen, Sulitjelma og Astrid Synnøve Røhme, Tr.heim.

1958.

Vigde i januar.

Orkland: Ingen.

Orkdal: Ingen.

Orkanger. 25/1: Oddbjørn Blåsmo, Orkanger og Inger Johanne Eggan, Orkdal.

Døde i desember 1957.

Orkland. 8/12: Gjertrud Olsd. Bjerkan. 73 år.

19/12: Marit Arntsd. Opøien. 90 år.

Orkdal. 3/12: Karen Ødynhaug. 83 år

4/12: Ada Aas, f. 1957

Orkanger. 16/12: Kari Storm.

28/12: Marit Rikstad.

1958.

Døde i januar.

Orkland. 24/1: John Sørhaug, 82 år.

Orkdal. 3/1: Erling Bjørkli; Karen Vassli, 86 år.

22/1: Albert Holden, 53 år.

Orkanger: Ingen.